

ВПЛИВ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ НА ПОЛПШЕННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО СТАНУ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Соціально-економічні стимули інноваційної діяльності є передумовою та одним з головних факторів якісного технологічного прориву розвитку регіонів та економіки держави в цілому, що має особливе значення в сучасних умовах глобалізації та зростання відкритості економіки України.

Стратегічний напрямок розвитку України, націлений на євроінтеграцію, зумовлює забезпечення відповідності показників економіки України параметрам економіки Європейського Союзу (ЄС). А саме, завдання соціально-економічного та екологічного розвитку повинні бути взаємоузгодженими і визначатися з урахуванням основних параметрів сталого розвитку. Сьогодні створення механізму сталого соціально-економічного розвитку регіонів стає одним з найважливіших факторів інтеграції, який, в свою чергу, залежить від можливості виробництва і реалізації товарів, які відповідають вимогам світових ринків за рівнем якості, за ціною та за рівнем сервісу. Також, соціально-економічний розвиток регіонів залежить від результатів та якості діяльності органів управління, у напрямку подолання розбіжностей в економічних показниках України порівняно з показниками країн-членів ЄС; забезпечення стабільного, збалансованого розвитку регіонів та національної економіки.

Актуальним питанням сьогодення є розробка механізму мотивування інноваційного розвитку регіонів з метою запобігання кризових явищ та вивід регіонів на більш якісний рівень розвитку. Це впливатиме на покращення на регіональному рівні, а також сприятиме стабілізації національної економіки України в цілому. Мотивація інноваційного розвитку регіонів України, що спрямований на досягнення достатнього рівня сталого розвитку, на сучасному етапі є вкрай необхідною.

У загальному розумінні інноваційний розвиток – це процес створення, впровадження та поширення інновацій, що задовольняють нові суспільно-економічні потреби, з метою якісних змін об'єкта управління та отримання економічного, соціального, екологічного, науково-технічного або інших ефектів у коротко-, середньо- та довгостроковій перспективі. Узагальнення досліджень [1, 2] показує, що в економічній науці інноваційний розвиток розглядається як процес господарювання, що ґрунтується на безперервному пошуку і використанні нових способів та

сфер реалізації потенціалу національної економіки, регіону та підприємства в мінливих умовах зовнішнього середовища, які спрямовані на досягнення позитивних зрушень, пов'язаних із впровадженням інновацій, та сприяють зростанню соціально-економічного та екологічного ефекту.

Формування стратегії інноваційного розвитку держави, регіону та підприємства, однією зі складових якої є інноваційна політика, передбачає наявність певних базових принципів, визначення функцій, методів управління та розроблення відповідних інструментів. Серед основних функцій управління інноваційним розвитком можна виділити такі:

- прогнозування та планування;
- контроль та регулювання;
- організація;
- мотивація.

В процесі реалізації інноваційного розвитку надважливу роль відіграє узгодженість всіх рівнів управління. На цей процес впливає різниця інтересів різних суб'єктів ринку. Так, наприклад, основними інтересами підприємства є зміцнення та покращення ринкових позицій, підвищення конкурентоспроможності, вихід на нові ринки збуту, максимізація прибутку. Інтереси регіону пов'язані з формуванням збалансованої регіональної економіки, зростанням рівнем зайнятості в регіоні, створенням платоспроможного регіонального бюджету, зміцненням екологічного стану населених пунктів і території загалом. Державні інтереси полягають у стабільному і збалансованому розвитку національної економіки, зростанні обсягу та структури валового внутрішнього продукту (ВВП), платоспроможності населення й уряду, відповідності бюджету розвитку соціально-економічних програм країни.

Формування стратегії інноваційного розвитку є одним з головних завдань, що зможе забезпечити можливість періодичного перегляду пропорцій між темпами розвитку наукового, технічного і виробничого потенціалів регіонів окремо, та країни в цілому. Отже, одним з найголовніших принципів формування механізму і системи управління інноваційної політики може бути створення сприятливих умов для оптимального розвитку науково-технічного потенціалу національної економіки.

Успіх України в формуванні сприятливого інноваційного середовища та її місце у глобальній економіці безпосередньо залежить від рівня розвитку вітчизняної науки і технологій. Інвестиції в майбутнє країни реалізуються шляхом організації заходів щодо інноваційної політики, формуючи таким чином національні конкурентні переваги і створюючи надійну основу для модернізації та інтеграції України до європейського і світового простору знань.

Найбільш повно дослідити напрями інноваційного розвитку для посилення позиції регіонів і економіці в цілому можна з урахуванням всіх аспектів інноваційної діяльності: економічного, соціального, наукового, екологічного тощо.

Література

1. Ілляшенко С. М. Управління екологічними ризиками інновацій : монографія / за ред. д-ра екон. наук, проф. С. М. Ілляшенка / С. М. Ілляшенко, В. В. Божкова. – Суми : ВТД «Університетська книга», 2014. – 214 с
2. Прокопенко О. В. Соціально-економічна мотивація екологізації інноваційної діяльності : монографія / О. В. Прокопенко. – Суми : Вид-во СумДУ, 2019. – 395 с
3. Kozlova, A. I. (2013), "Stages of formation of innovative development strategies in EU countries", [Online], available at: www.business.inform.net